

Răsună în mine glasul ei bine timbrat, plăcut, exersat, vioi, de profă de sport. Al meu glas e și el plăcut, cred, dar mai lent, expirat, molcom, meditativ-romantic, zic eu.

- Ce curaj să am? Și mama mea tot astfel a căzut și ... În fine, nu repet ce i-am mai zis. Dar e sigur, de ce sigur, că nu voi face. Operația. Dacă n-am făcut-o de la început după... Îmi va fi din ce în ce mai greu să mă hotărâsc. Stau în expectativă. Cine să mă ia de mână. Ce expresie! Dacă mă ia de mână, ce? – nu se rezolvă nimic. Nici de mână n-are cine mă lua și nici nu mă las eu. Prefer zborul cărăbușului de mai, sau de când o fi.

Se apropie luna cărăbușului plimbăreț cu haz, prin curtea copilăriei mele...

Carul mare. Ce plimbări în nopti de mai pe cer. Acel car mare pe care-l priveam cu bunicul. El mă ținea de mână cu mâna lui stângă și cu dreapta, cu arătătorul, îmi descifra frumusețea magică a cerului fără nori, noaptea.

Închid ochii și-mi apare un licăr misterios, parcă adresându-mi chemări cu ochi vii, fiecare rotiță lucitoare în ochi.

Dar cea mai puternică impresie pe care o port în mine din copilărie este dangătul clopotelor – în orele amiezii și în zi de sărbătoare. Balang-balang: măreție acaparatoare. Hora clopotelor ca o veste a unor bunuri dumnezeiești ocrotitoare – întâlnirea mea nimicarniță – cu evidența unor forțe mult mai cuprinzătoare decât trupul meu – ceva cu înțelesuri tainice, spre care cugetul meu în formare se îndrepta atunci.

Dangăt de viață și de moarte. Prevestiri. E ceva mai presus de mine, dar în același timp e și-n mine acea magnifică – tresărire a spațiului dimprejur.

Respir. Și casc. Și nu dorm. O lentoare în membre și-n ochi. Pleoape leneșe, obosite acoperă vederea. În interior toate zac, totuși, cu o stare de așteptare...

Lăcrămioarele – iubitele mele flori – cum ședeau aliniat într-o grădiniță încercuită cu gard viu. În mai înfloreau. Ce clopoței pe-o tulpiniță. Îi număram. Așa învățasem să număr cu bunicul – preot, cu vocea lui tremurătoare: șaptesprezece clopoței pe o tulpiniță. Îmi băgam nasul printre ele, să le simt parfumul discret. Jocul de-a număratul. Apoi număram spițele carului mare. Voiam să știu și câte broscuțe sunt în lacul de lângă un conac vestit, părăsit în timp... Câți fluturi-albine se preumblă prin curtea vecinului Max. Sau... sigur aș fi vrut să aflu cât mai mulți cărăbuși în luna mai care să mă bâzâie în zbor și pe care să-i ating pe armura lor maronie – lucitoare – trainică. Ce milităroși mi se păreau. Voiau să mă atace sau mă apăram de alte gănganii mai puțin voioase – neliniștite, trecând în zbor? Eu nu zburam, dar alergarea mea depășea uneori zborul cărăbușului.

N-aveam pe-atunci picioarele butuc. Nemișcarea de acum se combină cu bălăbăneala mea de atunci, din curtea copilăriei mele, rămasă acolo, ca-ntr-un loc sacru unde clopotele anunțau sărbători sau dispariții și în care eu – un biet fluture – mă pierdeam printre flori și găze ca o nimicarniță (prințesă) ce mă aflam.

Pot iubi? Ce e iubirea? Am spus-o-n poezii! Cât le-am lucrat, cât le-am modelat, să semene cu mine, cu sufletul meu, cu trupul trecător, cu tot ce doare, cu tot ce e suferință și spirit. Poeziile mele – un strigăt cu adevăr și simțire, haina mea de sărbătoare și de fiecare zi.